

2 Erfelijkheid (heredititeit),
3. Aanpassing aan omstandigheden (adaptatie),
4. Voortplantingskeuze (selectie),
tezamen in één woord: phylogenie, d.i. wor-
ding van den stam of het geslacht.

De eugenetiek leert derhalve:

1o. De geslachten der menschen stammen in geestelijk en lichamelijk opzicht van de voorge-
slachten af; wat de toekomstige geslachten wezen
zullen hangt af van het gehalte der huidige gene-
ratie.

2o. De in individuen (en in groepen van indivi-
duen, rassen, volken) aanwezige aanleg is en wordt
voortgeplant door erfelijkheid van niet tijdens
de persoonlijke ontwikkeling verworven eigen-
schappen.

3o. Niet alleen de rassen en volken zelf, maar
ook de binnen de bevolking ontstane groepen, klas-
sen, standen, lagen, enz. berusten grootendeels op
een aanpassing aan omstandigheden en geschikt-
heid voor werkzaamheden en een niet toetreden
of verdwijnen van onaangepasten. Zij hebben zoo-
doende door een korter of langer duren, in de-
zelfde richting werkend, proces een gemiddeld
verschillende erfelijke samenstelling verkregen.

4o. Een populatie zal in erfelijk gehalte aan
zichzelf gelijk blijven, wanneer de haar samen-
stellende zoeven genoemde groepen zich in het-
zelfde tempo voortplanten. Haar erfelijk gehalte
zal selectief verschuiven, wanneer dit niet het
geval is en de eene groep zich relatief sterker
vermeerdert dan de andere.

D.

A. C. D.

UIT DE SCHRIFT

Christus regelt zijn verhouding tegenover Maria.

Jezus zeide tot haar: Vrouw, wat heb ik met
u te doen? Joh. 2:4a.

Wij hebben er aandacht aan te schenken, dat
deze ontmoeting van Jezus met Zijn moeder op
de bruiloft te Kana gedateerd is. „En op den der-
den dag,” — zoo vangt Johannes de beschrijving
van dit wonderde bruiloftsfeest aan — „was er
een bruiloft te Kana in Galilea, en de moeder
van Jezus was aldaar.” Het gesprek, dat ons
hier van Jezus en Maria staat opgeleekend, heeft
plaats gehad, zeer korten tijd, nadat de openbare
ambtsbediening van Jezus een aanvang genomen
had. De evangelist schrijft hier nog van de eerste
week van het publieke optreden van den Hei-
land.

Als wij op den tijd letten, waarop de Heere
het woord, hierboven afgedrukt, gesproken heeft,
kan ons de beteekenis daarvan aanstonds dui-
delijk worden.

Jezus Christus is heengegaan om zijn werk te
doen tot redding der wereld. Hij is uit Nazareth
vertrokken en heeft zich begeven naar Betha-
bara, aan de overzijde van den Jordaan, om ge-
doopt te worden door Johannes. Daarbij heeft
Jezus afscheid genomen van het leven in stille
afzondering en van het verblijf in de woning
van den timmerman. Voortaan zal Hij het land
doorgaan, met de prediking van het evangelie
des Koninkrijks en genezende de ziekten en kwa-
len van het volk. De scharen zullen Hem volgen
en de Farizeën en Schriftgeleerden zullen in be-
weging komen. Een kring van discipelen zal om
den Heere verzameld worden om nader onder-
richt te ontvangen. Doelbewust zal de Heiland
intusschen verder gaan: Ziet Hij heeft zijn voeten
gezet op den weg, aan het einde waarvan het
kruis oprijst!

Het is wel mogelijk, dat Maria deze verande-
ring in het optreden van haar Zoon niet dadelijk
heeft begrepen. Zij heeft misschien gedacht dat
Jezus niet op zoo eenvoudige wijze Zijn werk
tot verlossing van Zijn volk zou aanvangen.

In elk geval, als Maria met een bezorgd gezicht
Jezus tegemoet treedt op de bruiloft, om Hem
bekend te maken dat er een tekort aan wijn dreigt
te ontstaan, wijst niets er op, dat zij de beteekenis
van den doop van Jezus en van wat daarop
gevolgd is, verstaan heeft. Maria wil met Jezus
de moeilijkheden bespreken, die er gerezen zijn in
de wijnvoorziening, nu er plotseling zooveel gasten
— de nieuwe discipelen van Jezus! — zijn bij-
gekomen. De moeder, zooals de evangelist zoo
fijn opmerkt, wil met haar Zoon de onaangename
kwestie bespreken, en de vraag onder de oogen
zien of er niet een oplossing aan de hand kan
worden gedaan, zonder dat de feestvreugde in
gevaar komt. Maria wil — misschien wel aan-
gespoord door den bruidegom en zijn familie —
een beroep doen op haar Zoon. Zij is wel de
aangewezen persoon om in deze onverwachte
moeilijkheid bemiddelend op te treden. Zij kan het
best Jezus op de hoogte brengen en voorzichtig
de noodige inlichtingen geven! Is Maria niet de
moeder van Jezus en staat zij Hem niet nader
dan ieder ander?

Doch nu gaat Jezus, boven Wiens hoofd de
hemelen geopend werden bij den doop en Die
zijn moet in de dingen Zijns Vaders, aan Maria

duidelijk maken, dat zij als moeder voortaan
geen bijzondere aanspraken meer zal kunnen doen
gelden. De tijd, waarin Maria Jezus bij de hand
kon nemen en Hem kon verzorgen in het woon-
huis te Nazareth, is voorbij. De taak van Maria
om haar Zoon te onderrichten en te beschermen
tegen de gevaren van het leven is ten einde.
Haar taak kan van nu af geen andere zijn dan
in aanbiddende bewondering te zien op den ver-
lossingsarbeid van Christus; haar roeping is vanaf
dit oogenblik om te belijden met de anderen die
den Heere aanhangen, dat Jezus is de Christus.

Dat moet Maria weten. Daarom regelt Christus
op de scheiding van Zijn leven, tusschen Zijn
verblijf te Nazareth en Zijn gang door Palestina,
in bijzijn van Zijn discipelen, Zijn verhouding
tot Zijn moeder. Daarom zegt Hij tot haar:
„Vrouw, wat heb ik met u te doen?”

Op dat oogenblik wijst de Heere Maria terug.
En Hij wijst haar terug op een plaats naast ons
allen.

Als het leven van openlijke werkzaamheid van
den Heiland is aangevangen, komt Maria op één
lijn te staan met al de geloovigen. Niemand heeft
van nu af een voorrang om zijn aanspraken te
laten gelden. Allen staan zij op één lijn.

Maria heeft niets vóór. Niemand heeft iets vóór.
Groot en klein, rijk en arm, geleerde en eenvoudige,
ambtsdrager en kerklid, staan in hun ver-
houding tot den Christus op dezelfde lijn. Allen
zullen zij Hem prijzen. Die Zijn leven heeft ge-
geven tot een ransoen voor velen.

Maria, en gij en ik, wij zullen gelooven.
H. K. H. M.

KERKELIJK LEVEN

De Chr. Gereformeerden en de eenheidsvraag.

Dr A. Kuyper schreef eens:

„Alle degenen, die één in Belijdenis zijn, moeten
eindigen met in één kerkelijk verband saam te komen.
Plaatselijk mogen ze gescheiden zijn, doordien de
éene belijder in Kampen woont en de andere in Am-
sterdam. Maar wonen ze in éénzelfde plaats, dan
kunnen ze op den duur niet tot twee onderscheidene
kerken behooren.

Wel is het denkbaar, dat ze, gelijk in Schotland,
beide in éénzelfde stad wonen, maar ingedeeld zijn
bij afzonderlijke kerspelen of parochiën. Dat onder-
scheid toch raakt alleen den gang van dienst, en
wie durft zeggen, dat de Schotsche parochiaalinde-
ling niet voordeelen heeft opgeleverd, die onze Gere-
formeerde Kerken missen?

SABBATH.

O Heer, Gij trekt Uw gansche schepping naar Uw rust,
De Sabbathsvrede was van eeuwigheid Uw lust,
Gij hebt een vast verbond met al het creatuur,
Gij zult het schoon doen blinken in Uw Godd'lijk uur.

Alleen Uw rust, o God, kan aardsche rust verklaren.
Saam met Uw werk wilt Gij daarin Uw grootheid openbaren.
Wij moeten ingaan tot Uw rust, grootmachtig Opperheer,
En met U jagen naar de dag van Uw voltooide eer.

Wij hebben Uw geschenk, o God, geheel verdorven,
Wij zijn niet ingegaan, maar van U weg gezworven.
Uw liefde gaf na schuld de Sabbath weer als teeken,
De opmarsch naar Uw rust is door geen macht te breken.

De volle Sabbathsvree is door Uw Zoon verworven,
Hij is op Golgotha voor onze rust gestorven.
Wij zijn met Hem de rust voor eeuwig ingegaan,
Wij werken mee, straks breekt de glorie aan.

Uw Geest werkt deze rust volkomen in ons uit,
Uw volk mag op de Sabbath komen als Uw bruid,
De schepping hijgt met opgeheven handen,
Zij weet, dat rusten is, een ijver die doet branden.

D.N.

Maar noch de locale onderscheiding, noch de
chiale indeeling raakt het hart der quaestie.

Het hart der quaestie zit in de vraag: wat
heid voor uw ziel is? waar ge hij leeft? waar
kracht in schuilt? In, bij en voor wat waar? Ongeoor-
ge sterven wilt? Die waarheid, en die allee-
uw belijdenis.

En nu zeggen we, dat, indien er twee zijn,
deze belijdenis overeenstemmen, ze ook op
duur in geen twee kerken kunnen zitten,
eindigen moeten met in één kerk saam te k.
De kracht van Gods heilige Waarheid is nie-
banden te leggen. En wat bezwaren de util-
politiek ook moge koesteren, en wat bedenking-
gemaakzucht ook moge opwerpen, en welke hi-
nissen de wet der inertie ook in den weg mog-
gen, ja, hoe veel struikelblokken we ook zelf door
zonden aan den loop van het Woord mogen
stellen, de uitkomst zal toonen dat de levende k-
van Gods heilige Waarheid en die bezwaren e-
bedenkingen en die hindernissen en die struikel-
ken ten leste op zij dringt, en toch glorieuselijk
breekt om die oprecht geloovigen te vereenigen.

Wie hier geen Amen op zegt, die zegt te be-
wat hij niet kent, en heeft voor wat hij dan
nog nooit de geestdrift van het belijden in zijn
voelen ontvonden.” (Heraut 260, 17-12-'82.)

Het is de kracht van deze overtuiging, die de Syn-
van „de Gereformeerde Kerken” reeds meer dan
maal er toe dreef, zich te richten tot die der „Christen-
Gereformeerde Kerk” met de vraag of geen toena-
moest worden gezocht. Ook nog in 1936. Binnen
— het stond in de bladen — zal het antwoord der
Geref. Synode van 1937 binnenkomen.

Elk jaar luider roept deze kwestie om oplossing
is het maar een poging daartoe door samen-
king.

Misschien is het niet aan velen bekend, dat er
veel eerder getracht is, met de leiders der na 1894
vormde „Chr. Geref. Kerk” saam te spreken. Dr
Kuyper deelde hier op, toen hij schreef:

„Dat er uit deze actie (van Dr v. Lingen, E-
kerkelijk niets worden kan, is duidelijk. Immers
Baptisme is in den grond anti-kerkelijk. En
neer deze groep zich bovendien nog in den collectie-
kerkenooschappelijke kerkvorm aandient, is
uitzicht op natuurlijke groei uitgesloten.

Dat de Classis van Amersfoort voor een enkel-
het gedrag tot scherpe belijning zocht te brengen
uitmuntend.

Bij elken strijd op kerkelijk terrein moet het
of laat tot juiste formuleering komen.

Maar die formuleering is er nu eenmaal. In
heldere betoogen is nu deze groep te woord gest-
(Dr A.) Kuyper, Heraut no. 894 (10 Febr. Men auteur z-

Thans, in 1937, zou Dr Kuyper allicht zijn qual-
tie van „baptisme” niet volledig achten. Ons intere-
dan ook meer de kwestie zelf, waarop hij doelt in
laatste woorden. Blijkbaar zien ze op het besluit

classis Amer-
Heeren Dr v.
leiders der C-
die in 1894-
die ook in de

„De Cla-
heeft...
U, zoowel
behoorende
om tegene-
afdeelingen
Christelijk

De schrijve-
een saamspr-
Kerk van Ba-
kant was. A-
kunnen kon-

„Volg-
maakt...
in Ned-
kerkfor-
voegt, z-
en doet
(Art. XXV

„De tha-
zaakt het

Mede-onder-
Kuyper. Dat
belijnd noem-

Helaas, het
van de Chr.
van 19 Oct. E-
en het antwe-
werd. Zij de-
letter dr-
stenarij-
(Zie „Bazuin

„Kunste-
maligen „Be-
verwachten l-
sive, waarin
gullen meede-
der Gereform-
of overigens
dan, wat den
den ernst des

Wij vreeze-
Toch blijft
schreef:

„Elks va-
van deze b-
tus Jezus
Gods Woord
Maar di-
deze maan-
vaste over-
kracht in schuilt? In, bij en voor wat waar? Ongeoor-
ge sterven wilt? Die waarheid, en die allee-
uw belijdenis.

En nu zeggen we, dat, indien er twee zijn,
deze belijdenis overeenstemmen, ze ook op
duur in geen twee kerken kunnen zitten,
eindigen moeten met in één kerk saam te k.

De kracht van Gods heilige Waarheid is nie-
banden te leggen. En wat bezwaren de util-
politiek ook moge koesteren, en wat bedenking-
gemaakzucht ook moge opwerpen, en welke hi-
nissen de wet der inertie ook in den weg mog-
gen, ja, hoe veel struikelblokken we ook zelf door
zonden aan den loop van het Woord mogen
stellen, de uitkomst zal toonen dat de levende k-
van Gods heilige Waarheid en die bezwaren e-
bedenkingen en die hindernissen en die struikel-
ken ten leste op zij dringt, en toch glorieuselijk
breekt om die oprecht geloovigen te vereenigen.

Wie hier geen Amen op zegt, die zegt te be-
wat hij niet kent, en heeft voor wat hij dan
nog nooit de geestdrift van het belijden in zijn
voelen ontvonden.” (Heraut 260, 17-12-'82.)

Het is de kracht van deze overtuiging, die de Syn-
van „de Gereformeerde Kerken” reeds meer dan
maal er toe dreef, zich te richten tot die der „Christen-
Gereformeerde Kerk” met de vraag of geen toena-
moest worden gezocht. Ook nog in 1936. Binnen
— het stond in de bladen — zal het antwoord der
Geref. Synode van 1937 binnenkomen.

Elk jaar luider roept deze kwestie om oplossing
is het maar een poging daartoe door samen-
king.

Misschien is het niet aan velen bekend, dat er
veel eerder getracht is, met de leiders der na 1894
vormde „Chr. Geref. Kerk” saam te spreken. Dr
Kuyper deelde hier op, toen hij schreef:

„Dat er uit deze actie (van Dr v. Lingen, E-
kerkelijk niets worden kan, is duidelijk. Immers
Baptisme is in den grond anti-kerkelijk. En
neer deze groep zich bovendien nog in den collectie-
kerkenooschappelijke kerkvorm aandient, is
uitzicht op natuurlijke groei uitgesloten.

Dat de Classis van Amersfoort voor een enkel-
het gedrag tot scherpe belijning zocht te brengen
uitmuntend.

Bij elken strijd op kerkelijk terrein moet het
of laat tot juiste formuleering komen.

Maar die formuleering is er nu eenmaal. In
heldere betoogen is nu deze groep te woord gest-
(Dr A.) Kuyper, Heraut no. 894 (10 Febr. Men auteur z-

Thans, in 1937, zou Dr Kuyper allicht zijn qual-
tie van „baptisme” niet volledig achten. Ons intere-
dan ook meer de kwestie zelf, waarop hij doelt in
laatste woorden. Blijkbaar zien ze op het besluit